

Κείμενο 7 Μετανάστες, οι είλωτες της Ευρώπης...

[...] **Ο**ι μετανάστες στην Ευρώπη υπολογίζονται σε 14 εκατομμύρια.

Οι περισσότεροι βρίσκονται από χρόνια ή έχουν γεννηθεί στο έδαφος της Ε.Ε. και αποτελούν έτσι τη δεύτερη ή την τρίτη γενιά μεταναστών. Για την ώρα αναγνωρίζονται ως «εξω-κοινοτικοί» ή «αλλογενείς»: όροι που ορίζουν πλέον το μη Ευρωπαίο, τον «εσωτερικό ξένο» της Ευρώπης. Για πόσο καιρό όμως θα παραμείνουν οι μετανάστες στην Ευρώπη «ξένοι και από αλλού», πληρώνοντας φόρους όπως οι «εθνικοί», όντας μέλη των ευρωπαϊκών κοινωνιών και συμβάλλοντας αρκετά –όπως τονίζουν τουλάχιστον οι ευρωπαϊκές διακηρύξεις– στην οικονομική και πολιτιστική ζωή των ευρωπαϊκών χωρών; Πότε π.χ. θα τους αναγνωρίζεται το δικαίωμα να ψηφίζουν στις δημοτικές εκλογές, να προσφεύγουν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, να εξασκούν όλα τα επαγγέλματα, δικαιώματα που το Μάαστριχτ επιφυλάσσει μόνο για τους «εθνικούς»; Και εδώ τίθεται ευθέως το ερώτημα: θα γίνουν ποτέ οι μετανάστες Ευρωπαίοι πολίτες; Για την ώρα η ιδιότητα του Ευρωπαίου πολίτη έχει αφεθεί στην απόλυτη δικαιοδοσία των εθνών-κρατών. Στην Ιταλία, ο καινούριος μεταναστευτικός νόμος των Μπόσι – Φίνι το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να εξαλείψει τα δικαιώματα που αναγνώριζε ο προηγούμενος νόμος: το δικαίωμα ψήφου στις δημοτικές εκλογές όπως και την αυτόματη χορήγηση της ιταλικής υπηκοότητας στα παιδιά των μεταναστών που γεννιούνται στην Ιταλία και οι γονείς των οποίων βρίσκονταν επτά χρόνια νόμιμοι στη χώρα.

Στην Ελλάδα, το παράβολο που πρέπει να πληρώσεις για να κάνεις απλώς αίτηση για να γίνεις Έλληνας (και ταυτόχρονα Ευρωπαίος) πολίτης κοστίζει 1.500 ευρώ... Οι πιθανότητες δε για την έγκριση της αίτησης είναι συνήθως μηδαμινές.

Με αυτό τον τρόπο όμως, αποκλεισμένοι από την ιδιότητα του Ευρωπαίου πολίτη, ουσιαστικά από τη δυνατότητα των ίσων ευκαιριών, της ίσης μεταχείρισης και συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, το «εικοστό έκτο έθνος» της Ευρώπης, οι μετανάστες, προορίζονται για πολίτες δεύτερης και τρίτης κατηγορίας: «μέτοικοι» και «είλωτες» που θα ζήσουν πάντα με τη «νεύρωση της παραμονής», κυριολεκτικά «πάνω στο σύνορο». Τότε δυστυχώς –γράφει ο [Μπαλιμπάρ](#)– βαίνουμε προς ένα «εκρηκτικό απαρτχάιντ» που μπορεί «να τινάξει στον αέρα» τις ευρωπαϊκές κοινωνίες και που έρχεται συνάμα σε σκληρή αντίφαση με την επιδίωξη της Ευρώπης για τη συγκρότηση ενός δημοκρατικού μοντέλου σε ηπειρωτικό και παγκόσμιο επίπεδο.